

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **D. B.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem AK Otmíče 4, PSČ 267 51, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, č.j. 13701/DS/2013/Kj, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Hořice ze dne 29. 5. 2013, čj. MUHC-DO/799/2013/Ri, a toto potvrdil. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, a to jednak dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, zákona č.361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu (*řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových*

vozidel) a dále dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), jehož se měl dopustit porušením jeho § 1 odst. 2 (*podle něho, není-li v zákoně stanoveno jinak, může na dálnici, silnici, místní komunikaci a účelové komunikaci ... provozovat vozidlo pouze ten, jehož odpovědnost za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla je pojištěna podle tohoto zákona; povinnost pojištění odpovědnosti musí být splněna i v případě ponechání vozidla na pozemní komunikaci*). Za uvedená protiprávní jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 28.000,-Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následovně.

I. Obsah žaloby

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného blanketní žalobu dne 9. 8. 2013, a to v zastoupení advokátky JUDr. Ireny Wenzlové, které udělil plnou moc dne 7. 8. 2013. Žalované rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 8. 2013, žaloba proto byla podána včas. Žalobce se v ní zavázal doplnit ji ve lhůtě stanovené pro podání žaloby.

Dne 2. 10. 2013 však nedoplnila blanketní žalobu zmiňovaná advokátka, nýbrž M. J., přičemž jako adresu svého pobytu uvedl. Za touto adresou následuje text: „*Doručování e-mail*“. Na první straně tohoto doplňku žaloby dole je ještě uvedeno: „*Úhrada soudních poplatků na výzvu soudu e – m a i l e m*.“ Příložená plná moc od žalobce zmocněnci M. J. je datována dnem 6. 8. 2013, tedy je fakticky pozdější, než zmocnění dané a přijaté k zastupování žalobce advokátkou JUDr. Irenou Wenzlovou.

Uvedené nejasnosti chtěl krajský soud vyřešit prostřednictvím výzvy ze dne 17. 9. 2014. č.j. 51A 19/2013-29, avšak marně. Žalobce se na výzvu, kterou obdržel dne 25. 9. 2014 neobtěžoval vůbec reagovat a stejně tak se zachovala i JUDr. Irena Wenzlová, advokátka, což nemá krajský soud za souladné s požadavky etického kodexu chování advokátů vydaného ČAK. Stejně nekorektně (někdo tomu říká procesní strategie) se zachoval i obecný zmocněnec M. J., který podle výpisu z technologického centra MV ČR ukončil trvalý pobyt na adrese k datu 8. 1. 2013, takže v době ke dni doplnění žaloby se na ní již nezdržoval. Přesto ji nadepsanému krajskému soudu uvedl jako adresu doručnou a tučně, na rozdíl od nenápadně vsunuté e-mailové adresy pro doručování (viz výše), a to se zcela zřejmým obstrukčním a zákon obcházejícím záměrem.

Vzhledem k výše uvedenému byli proto k projednání žaloby krajským soudem na den 17. června 2015 obesíláni všichni, kteří do procesu přezkumného řízení vedeného pod sp. zn. 51A 19/2013 jakkoliv vstoupili a vydávali se za zástupce žalobce. M. J. byl však již dopředu upozorněn na to, že ho krajský soud nepřipustí jako zástupce žalobce, neboť zastupuje jako fyzická osoba v různých přestupkových věcech opětovně (viz § 35 odst. 6 soudního řádu správního). K nařízenému jednání se dostavil zcela nový zástupce žalobce, a to advokát Mgr. Václav Voříšek. Krajský soud jej seznámil s tím, že za žalobní základ bere přes výše uvedené triky doplněk žaloby zaslaný krajskému soudu M. J., datovaný dnem 2. 10. 2013. V něm je

namítáno následující (krajský soud ji uvedl v podstatě v plném rozsahu, a to pro lepší představu o věci):

Bylo zamezeno právu na spravedlivý proces skutečností, že zmocněnci nebylo správním orgánem umožněno nahlédnutí do spisu a s tím souvisejícího zajištění kopií spisu pro účely zjištění skutečného stavu věci a umožnění obhajoby samotné.

Stanovisko správního orgánu, kdy „*je nutné předchozí plnou moc zrušit*“ je zcela mimo rámec jakéhokoli správního uvážení s ohledem na skutečnost, že ke zrušení plné moci dochází též konkludentně, a to okamžikem doručení nové procesní plné moci ke správnímu orgánu.

Žalobce zde odkazuje na *Rozsudek NSS ze dne 22.2.2012, čj. 8As 94/2011 - 84 (řetězení plných moci; nový zmocněnec): Pro posouzení podmínek zániku plné moci je třeba – s ohledem na absenci výslovné úpravy správního řádu – postupovat dle předpisu nejbližšího, kterým je občanský soudní řád (na který odkazuje soudní řád správní). Ten stanoví, že plná moc zaniká též tím, že si účastník zvolí nového zmocněnce. Právě uvedené lze též zjednodušeně vyjádřit tak, že „platí“ zmocněnec, kterého si účastník zvolil naposledy.*

Bylo tedy porušeno právo na spravedlivý proces ve smyslu č., 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, kdy „*Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoliv trestního obvinění proti němu*“.

Rovněž bylo porušeno právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny práv a svobod, kdy „*Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu... Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny*“.

Faktickým důsledkem je též skutečnost, že úřední hodiny jsou v pondělí a ve středu, tj. 30.9.2013 a 2.10.2013. V ostatní dny pouze po dohodě, kdy nebylo ovšem možné se k dotyčné v úterý dovolat; a i kdyby tomu tak bylo, tak pouhý jeden den na přípravu žaloby je zcela v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. b) a c) Evropské listiny o lidských právech, kdy „*Každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální Práva (...) mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby (..) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru*“.

Na danou skutečnost reflektuje též judikatura, kdy Ústavní soud obecně říká, že je třeba zkoumat krácení možnosti uplatňovat procesní práva, ÚS sp. zn. I. ÚS 148/2002 (SbUS, sv. 31, n.č. 327): „*V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoučelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost*

se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem.“

V daném případě bylo objektivně znemožněno podání relevantní a úplné žaloby proti rozhodnutí správního orgánu s ohledem na skutečnost, že žalobní body nelze dále doplňovat a ani rozšiřovat a pozdní podání žaloby nelze prominout.

Žalobce se tímto pokouší podat v rámci právní opatrnosti žalobní body, u kterých je mu z minulosti známo, že správní orgány v dané oblasti postupovaly v rozporu se zákonem. Ovšem zde se odkazuje na skutečnost uvedenou v bodu II. této žaloby - nebyl připuštěn do spisu, a tedy nemohl materiálně účinně se připravit na obhajobu samotnou.

Neprovedení dokazování

Žalovaný v daném případě vychází z nesprávného posouzení právní otázky v předcházejícím řízení, kdy uvedl, že správní orgán provedl důkaz, ačkoli správní orgán nikdy žádný důkaz neprovedl, a pokud se o to pokusil, tak v rozporu se zákonem.

Problémem správního řádu je jeho nedůslednost v používání pojmů. Nerozlišuje totiž, na rozdíl od důkazní nauky, mezi pojmy „důkazní prostředek“, „důkaz“ a „pramen důkazu“. Shodný problém je v trestním právu, a i občanském. Proto existuje mnohaletá důkazní nauka, která danou terminologii vysvětluje.

(...v další části žaloby se žalobce zabývá pojmy pramen důkazu, důkazní prostředek a důkaz s tím, žalovaný ani správní orgán prvního stupně toto nerozlišovali...).

Žalobce k tomuto namítá, že pouhý soupis jednotlivých pramenů důkazů, bez jejich objektivního zkoumání postupem v § 51 an. správního řádu a hodnocení, včetně provedení objektivního nálezu vyplývajícího z provedeného důkazu, a jeho zaznamenání dle zásady ústnosti, nelze v žádném případě považovat za právo na spravedlivý proces.

Námítky či připomínky či návrhy se podávají toliko k danému důkazu a výsledku jeho dokazování a nikoliv k vlastnímu důkaznímu prostředku (mimo zákonnost způsobu jeho získání), který sám o sobě bez provedení důkazů nemá jakoukoliv vypovídající hodnotu, resp. je důkazem opominutým.

Vzhledem k tomu, že proces vyhledávání, opatřování a provádění důkazů v mnoha směrech souvisí se zásahy do některých základních práv a svobod, vyplývají určité limity pro orgány činné v trestním řízení též z vnitrostátních a mezinárodních norem o lidských právech a svobodách, zejména z těch, které stanoví určité požadavky na spravedlivý trestní proces. V tomto směru se dokazování týká zejména ustanovení čl. 95 odst. 1 a čl. 96 Úst, čl. 36 odst. 1, čl. 37, čl. 38 odst. 2 a čl.

40 odst. 4 LPS, čl. 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.), čl. 6 Úmluvy (č. 209/1992 Sb.) a čl. 15 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (č. 143/1988 Sb.). Jinak je soud při zjišťování skutkového stavu věci zásadně vázán toliko zákonem (srov. ÚS 32/1993-1994-n.) a musí být i v této činnosti nezávislý a nestranný (viz ÚS 7/2001-u. a ÚS 67/2001-n.). K tomu, v kterých případech má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulátů spravedlivého procesu, viz zejména ÚS 91/2004-n. (cit. ŠÁMAL, Pavel a kol. trestní řád: komentář. 6. dopl. vyd. V Praze: C.H.Beck, 2008.2 sv. Velké komentáře. 978-80-7400-043-0., 3004s, str. 753).

Žalobce též odkazuje na NSS, kdy NSS v předchozí aplikaci práva v judikatuře dospěl k jednoznačnému závěru, že „...že *ohledáním je třeba rozumět každý postup, jímž se správní orgán vlastním empirickým nazíráním přesvědčuje o předmětu řízení...*“ (čj. 2 As 59/2008-80). A jakékoliv empirické nazírání musí být provedeno v souladu se zásadou ústnosti, a též zaznamenáno dle ust. § 18 správního řádu co do skutkových závěrů.

(...v další části žaloby, na straně šesté doplňku, se žalobce zabýval teorií průběhu dokazování, včetně citace z právnického slovníku o dokazování v trestním právu, a to se závěrem, že správní orgány jednaly svévolně a porušily tak právo na spravedlivý proces obviněného...).

Žalovaný a i správní orgán prvního stupně tedy nevychází z provedených důkazů, jelikož žádné důkazy neprovedl. Správní orgán prvního stupně ani listiny nečetl, nezaznamenal jejich obsah do protokolu. Žádný z těchto listinných a jiných důkazů nebyl tedy proveden. Ani jeden z písemných dokumentů nebyl proveden jako důkaz a video či jakékoliv fotografie nebyly ohledány v souladu se zákonem, protože správní orgán prvního stupně se ani nenamáhal takovýto důkaz provést. Způsob provedení důkazů a jeho výsledek je zcela nepřezkoumatelný.

Žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně vychází u měření rychlosti pouze z písemných dokumentů oznámení o přestupku(?) a záznam o přestupku(?), aniž by provedl jediný relevantní důkaz.

Žalobce se v daném případě nemá jak vyjadřovat k provedeným důkazům, když žádný důkaz proveden nebyl. V daném procesním stádiu může namítat pouze skutečnost, kterou namítal — nebyl proveden důkaz v souladu s právním řádem předjímaným postupem provedením důkazu z pramene důkazu.

Co se týče úředního záznamu, tak je zde nutné vycházet zejména z faktičnosti zaznamenávané věci. Úřední záznam je především jednostranným úkonem dotčeného orgánu veřejné moci [viz NSS 1 As 96/2008 — 115, k tomu též tam odkazovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02]. *Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu.* Žalobce se zde odkazuje na žalobu podanou ke krajskému soudu (str. 12) s tím, že závěry jsou zřejmé — *dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 21.6. 2007, č.j. 1 As 16/2007-106). Provedení výslechnů obou*

zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily.

Důvodem je především skutečnost, jak uvedl výše zmíněný rozsudek NSS, že *pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č.j. 1 As 27/2008-67, publikován na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.*

§ 158 trestního řádu přesně vymezuje možnosti použití úředního záznamu k dokazování. V současnosti je toto ustanovení posunuto do odstavce 6, kdy *Úřední záznam lze v řízení před soudem užit jako důkaz pouze za podmínek stanovených tímto zákonem.* Žalobce k tomuto uvádí, že ve výše citovaném judikátu je odkazováno na ust. 314d odst. 2 trestního řádu, který uvádí, že: *...může rozhodnout o upuštění od dokazování těch skutečností, které státní zástupce a obviněný označily za nesporné a s ohledem na ostatní zjištěné skutečnosti není závažného důvodu o těchto prohlášeních pochybovat. Se souhlasem státního zástupce a obviněného může přecísti úřední záznamy o vysvětlení osob a o pro vedení dalších úkonů (§ 158 odst. 3 a 6).*

Žalobce v pozici obviněného žádný takový výslovný souhlas nevydal a neoznačil žádnou věc za nespornou. Výslovný souhlas nelze obejít nepřítomností žalovaného u správního orgánu.

Co se týká samotné faktičnosti zaznamenávané věci, tak je nutno rozlišit obsah úředního záznamu o věcech, které orgán veřejné moci, v daném případě policista, získal od jiných osob, a obsah úředního záznamu o věcech, které jsou vnímány samotným policistou.

Na toto má opět dopad výše zmíněný rozsudek NSS, kde je uvedeno, že dokazování *nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, jeli možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č.j. 1 As 16/2007-106). Provedení výslechu obou zasahujících policistů se zde nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užit všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu.* Správní orgán zneužívá ustanovení zákona, kdy *„Je na správním orgánu rozhodnout o tom, které důkazy v řízení o přestupku provede“.* V návaznosti na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyšší správní soud k věci uvádí ze dne 20. 1. 2006, č.j. 4 As 2/2005-62 - k čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena sdělením Ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb.) (Sbírka rozhodnutí NSS č. 5/2006, č. 847), že *„...tím však nesmí omezit právo osob,*

kteří čelí obvinění trestní povahy v širším slova smyslu, vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (čl. 6 odst.3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Výpověď svědka, již obviněný z přestupku navrhl k důkazu na svou obhajobu, nelze předem hodnotit jako bezcennou, a proto ji jako důkaz neprovést, jen s poukazem na její účelovost pro přátelský vztah obviněného ke svědkovi. Odmítnutí návrhu na provedení důkazu výsledkem takového svědka je porušení práva na spravedlivý proces. Tento postup, jenž vedl k faktickému vyloučení důkazů navržených ve prospěch obviněného z přestupku a přijetí závěrů o skutkovém stavu věci toliko na základě jednostranných důkazů, je porušením čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

NSS již dříve jednoznačně vymezil prioritu primárního důkazu – výslechu policisty jako svědka ve věcech, které vnímal (provedené měření, okolnosti, postup, situace na místě atd.), což je provedeno právě svědeckou výpovědí. Úřední záznam nemůže svědeckou výpověď nahradit pro správní orgán ani s ohledem na paměťové stopy, tj. jak svědek – policista danou událost vnímal, jak si na ní pamatuje a hlavně odpověděl na dotazy správního orgánu, tak obhajoby. Rovněž též skutečnosti, které vyplývají z bezprostředního vnímání osoby svědka, z jeho výpovědi před správním orgánem, co do jeho důvěryhodnosti (pocení, dlouhé přemýšlení nad odpovědí, naučený text úředního záznamu, či naopak spontánnost, prvky samovolné konfrontace atd.).

Konstantnost této judikatury dokládá rovněž per analogiam též použitelnost úředních záznamů vyhotovených podle zákona o Policii ČR v řízení o přestupku, kdy NSS v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č.j. 1 As 34/2010-73, publikovaném pod č. 2208/2011 Sb. NSS uvádí „Význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle paragraphu 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké odpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten na místo výpovědi svědka (obviněného)“. Nelze ovšem připustit, s ohledem práva na spravedlivý proces, aby byl daný závěr obcházen správními orgány tak, že se ani svědek nepředvolá, aby se formalisticky naplnila podmínka „při samotném výslechu svědka“.

Správní orgán, ač je s ohledem na relevantní judikaturu (dokonce i) Ústavního soudu povinen, nepředvolal policisty ke svědecké výpovědi.

Provedením ústních výslechů policistů je naplněna zásada ústnosti, jakož i základní právo obviněného v trestní věci dle čl. 6 odst. 1 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění Protokolů č. 11 a 14 s Protokoly č. 1, 4, 6, 7, 12 a 13, publ. pod č. 2 09/1992 Sb., kde je uvedeno - *Každý kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: (.) vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.*

Jde bezesporu o stěžejní atribut spravedlivého řízení a zákonného rozhodnutí správního orgánu, kdy jsou přípustné pouze ty důkazy, které byly označeny a zejména provedeny správním orgánem zcela v souladu se zákonem. Ostatní „důkazy“ nelze fakticky za důkazy považovat, tedy jde o návazné rozhodnutí nezákonné, jelikož se opírá o nezákonné důkazy.

Právě z výše uvedeného důvodu, kdy žalobce jako účastník řízení v pozici obviněného nemůže vědět co, je výsledkem dokazování v dané věci, tak je nutné provést dokazování, v němž je třeba mimo jiné náležitě popsat předmět a výsledek ohledání [např. NS č.j. 6 A 4/94, zveřejněný ve sbírce judikatury 93/1995], který je takto objektivně zachycen.

K tomuto je nutné uvést zásadní a trvající judikaturu Ústavního soudu, kdy se tento vyjádřil též i k věrohodnosti důkazů v nálezu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>, uvedl, že **„Princip presumpce nevinny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce nevinny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz nálezn sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz nálezn sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (viz výše citovaný nálezn sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržet vysoký standard, i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenosti prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivce uznán vinným na podkladě objektivních a skutečností odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající ve zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud zformuloval určité principy vážící se k provádění a hodnocení důkazů, např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému či zásadu zákazu deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazu takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplývají z provedeného důkazu, a lze dodat, že nejsou podporována ani obecnou zkušeností [nálezn sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73)].**

V daném konkrétním případě byla tedy podána písemná výpověď, kde svědek (policista) vypovídá o něčem, co sám viděl, slyšel a podobně. Nevyslechnutím svědka (policisty), ačkoliv byla použita jeho písemná výpověď, bylo v daném případě porušeno právo nechat dát vyslechnout svědka, zejm. klást mu otázky, což je v

přímém rozporu se základními zásadami správního řízení trestního, ústavou garantovaných práv a rozporu s Listinou. Jde o zřejmou analogii k situaci, kdy by správní orgán vyslechnul svědka, zaznamenal jeho výpověď a následně zamezil právu klást svědkovi otázky obviněným, z důvodu, že správnímu orgánu plně postačuje daná výpověď. Kontradiktornost výslechu svědka je jedním z minimálních práv, která má každý, kdo je obviněn z trestného činu [čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy]. Současně v případě jakéhokoli oznamovatele by písemným oznámením byla presumována vina, ze které by se obviněný musel sám vyvinít, což je opět v rozporu s ústavními právy obviněného [viz čl. 40 odst. 2, Listiny základních práva svobod, čl. 6 odst. 2 Úmluvy atp.].

V daném případě je zcela irelevantní, zda se žalobce, resp. jeho zástupce dostavil nebo nedostavil. V okamžiku předvolání toto nemohl správní orgán naprosto vědět.

Žalobce požadoval pouze jediný odklad ze zřejmých důvodů a prokázal se nadto letenkou. Úvahy správního orgánu, jakož i soudu, že koupě letenky (včetně platby) za 25tis. je obstrukčním jednáním, které neprokazuje, že se skutečně nacházel mimo republiku, je mimo jakékoli rozumné uvažování s ohledem na skutečnost, že jde o správní řízení **se sankcí 4 tis. korun**. Zde stojí otázka — co je v daném případě dostatečným prokázáním, že se někdo někde nachází? K jednání správního orgánu se žalobce vyjádří dále níže.

Další závěry soudu o kolapsu správního a soudního řízení nemůže v otázce spravedlivého procesu jakkoli obstát. Přijali-li bychom takovou myšlenku, tak zcela zkolabuje právě právo na spravedlivý proces, a bude opět zavedeno bezpráví, kdy jednotlivec nemá žádná práva, nyní nikoli s odkazem na „třídní rozdíly“ (jak tomu bylo v minulosti), ale s odkazem na hospodárnost řízení. Přijali bychom hospodárnost řízení postavenou nad základní lidská práva, tak *reductio ad absurdum* bude naplněna absurdní scénou světa Georga Orwella, kdy zásada ekonomie řízení dovedena do esenciální čistoty znamená, že bude policista mít právo na místě kohokoliv kdykoli zastřelit, jelikož jedna střela stojí kolem čtyř korun a jeden list úředního záznamu napíše při svačině. K tomu žalobce dodává, že se nepokouší o humor, jelikož vychází např. z nálezu Ústavního soudu v plénu, Pl. ÚS 25/06 ze dne 19. 09. 2006; 487/2006 Sb.; N 165/42 SbNU 381, kdy se i tento kritizuje nesmyslnost absurdního jednání orgánů veřejné moci.

Správní orgán prvního stupně žalovaného neprovedl ani samotné ohledání takové fotografie se záznamem toho, co je z fotografie patrné, tedy porušil právo žalobce jako obviněného se vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu. Žalovaný tuto praxi potvrdil. Došlo tedy současně i k falsifikaci důkazního prostředku samotného, jelikož nebylo provedeno ohledání pramene důkazu předjímaným způsobem (§ 54 správního řádu). K tomuto se žalobce dále odkazuje na závěry uvedené výše týkající se odkazování.

V žádném případě nebyl ohledán samotný originální pramen důkazu - digitální záznam, Jak uvádí nejméně (a prakticky jistě i návod k použití) propagační letáky, tak „*Fotografie je doplněna informací o směru jízdy, naměřenou rychlost, datum a čas měření a další informace. Takto vytvořený záznam je v nezměnitelné podobě uložený*

na pevný disk radarového měřiče. Záznam dokladuje přestupek a lze ho použít pro další řízení.“

Tedy samotný výrobce předjímá jediný originální pramen důkazu „**digitální fotografii uloženou na pevném disku radarového měřiče a opatřenou digitálním razítkem**“. Nikde nehovoří o výstupu z tiskárny apod.

S ohledem na výše uvedené nebyly správním orgánem z úřední povinnosti (viz § 50 odst. 3 správního řádu) zjišťovány okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobce jako obviněného. Respektive nebyl žalovaným a správním orgánem prvního stupně žalovaného ani učiněn pokus o zjištění okolností ve prospěch žalobce jako obviněného. Žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně žalovaného, nijak nezkoumal, zda **nedošlo k falsifikaci důkazu, která je možná i třeba vadou přístroje, kdy k fotografii mohou být v automatickém či manuálním režimu přiřazeny jiné údaje o rychlosti. Žalobce zcela popírá, že by jel naměřenou rychlostí.**

A v poslední řadě žalovaný, resp. správní orgán prvního stupně žalovaného, svévolným jednáním *ultra vires*, provedl deformaci důkazu samotného, kdy z výše uvedených prokazatelných skutečností ohledáním dovedl zcela extenzivní závěry týkající se skutkové události samotné, kdy z výše uvedených prokazatelných skutečností ohledáním dovedl zcela extenzivní závěry týkající se skutkové události samotné.

Soud takové extenzivní jednání vybočující z právního rámce dokazování potvrdil. V daném případě jde o falsifikaci důkazu nezhojitelnou, vadu důkazu vážnou a takový důkaz je zakázán.

V samotném závěru žaloby se žalobce věnoval deformacím pramene důkazu, deformaci důkazních prostředků a způsobu provedení důkazních prostředků s tím, že dokazování ve správním řízení o přestupku se provádí pouze při ústním jednání (viz § 74 odst. 1 věta první přestupkového zákona. Správní orgán je tedy povinen provést při tomto ústním jednání dokazování postupem předjímaným ust. § 51 až 56 správního řádu, a to způsobem vyplývajícím z důkazní nauky, ze zákonného pramene důkazu, předjímaným důkazním prostředkem a z toho vyplývajícím důkazem. Pouze takto získané důkazy lze dále hodnotit při správní úvaze správního orgánu.

K protokolaci lze se odkázat na usnesení rozšířeného senátu NSS 7 As 57/2010, kde je uvedeno „Jak je uvedeno v usnesení rozšířeného senátu NSS (bod 22 a 23) „*Protokolace prováděných důkazů je významnou procesní zárukou, tento institut ostatně prostupuje celým právním řádem a objevuje se v řízení daňovém nebo trestním a civilním soudním řízení. Dokazování není možno až na zákonem stanovené výjimky provádět utajeným kabinetním způsobem.*“ *Protokol (...) je „sterilním“ objektivním popisem přímého pozorování, formalizovaným souhrnem, který obsahuje zejména souhrn formálních údajů – místo, čas a označení úkonů, identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů a další zákonné požadavky v souladu s obligatorními obsahovými náležitostmi protokolu dle § 18 odst. 2 správního řádu.* Rozšířený senát NSS tedy došel ke shodným závěrům, jako

žalobce v žalobě k soudu v bodu „K samotné formě dokazování“, na kterou se tímto zela odkazuje.

Shodně též v žalobě k soudu rozsudek vrchního soudu v Praze č.j. 6 A 4/94, zveřejněný ve sbírce judikatury 93/1995, kde je mj. uvedeno, že *„ohledání je v demonstrativním výčtu (...). Pokud správní orgán tento důkaz provede, musí být o tom sepsán protokol podle (...) zákona, v němž je třeba mimo jiné náležitě popsat předmět a výsledek ohledání“*. Toto se v daném případě zcela prokazatelně s odvoláním na protokol o ústním jednání nestalo.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. 10. 2013. Nejdříve v něm shrnul žalobní námitky a odkázal ohledně nich na obsah žalovaného rozhodnutí s tím, že se v něm věci podrobně zabýval. A pokračoval takto:

„ Žalovaný rozhodoval ve shora uvedené věci dne 02.08.2013, rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 05.08.2013, rozhodnutí převzal osobně a převzetí stvrdil svým podpisem. Tento způsob doručování byl zvolen v odvolání ze dne 30.06.2013, které podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce S.. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 05.08.2013 a dne 20.08.2013 byl spisový materiál vrácen správnímu orgánu I. stupně. Tímto krokem bylo odvolací řízení ukončeno. Námitky uvedené v úvodu žaloby tak směřují již mimo činnost odvolacího orgánu. K tomu pro doplnění pouze tolik, že dne 17.04.2013 požádal žalobce správní orgán I. stupně o kopii spisového materiálu a z úředního záznamu vyplývá, že správní orgán kopii opatřil a byla připravena k vyzvednutí dne 18.04.2013.

Žalovaný nejprve musí uvést, v jaké věci rozhodoval – ve věci přestupků, kterých se měl žalobce dopustit dne 04.01.2013 cca ve 13:00 hod. na náměstí Jiřího z Poděbrad, Husově ulici a Klicperově ulici v Hořicích, když řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW X6, registrační značky 5H0 5555 a nebyl držitelem řidičského oprávnění. Na vozidlo nebylo uzavřeno pojištění za škodu způsobenou provozem vozidla. Zákaz řízení byl odvolateli uložen na základě rozhodnutí MÚ Jičín č.j. MuJc/2012/24681/DOP/MoE ze dne 05.12.2012, které nabylo právní moci dne 03.01.2013, na dobu 6 měsíců.

V této souvislosti se jeví jako zcela nemístné námitky uvedené v odvolání, které se týkají provedení důkazů videozáznamem, fotografií a podobně, a dále námitky, které se týkají měření rychlosti, která nebyla předmětem shora uvedeného řízení, dále i námitky, které se týkají odkladu jednání, které měl žalobce dokládat letenkou se uvedeně věci netýkají.

V předmětné věci se jednalo o porušení ust. § 3 odst. 3 písm. a) – řídit motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel (dále jen „skupina vozidel“) uděleného

Českou republikou, státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru (dále jen „jiný členský stát“), nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu, zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů a dále ustanovení § 1 odst. 2 – nestanoví-li tento zákon jinak, může na dálnici, silnici, místní komunikaci a účelové komunikaci, s výjimkou účelové komunikace, která není veřejně přístupná (dále jen pozemní komunikace), provozovat vozidlo pouze ten, jehož odpovědnost za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla je pojištěna podle tohoto zákona. Povinnost pojištění musí být splněna i v případě ponechání vozidla na pozemní komunikaci, z.č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalovaný si dovoluje znovu popsat průběh správního řízení ve věci shora uvedené: Správní orgán I. stupně zahájil řízení a předvolal k ústnímu jednání na den 12.02.2013 písemností ze dne 21.01.2013, která byla doručena fikcí dne 31.01.2013. Dne 12.02.2013 proběhlo ústní jednání za účasti žalobce, který po poučení uvedl, že vozidlo skutečně pojištěno nebylo a k věci řízení bez řidičského oprávnění uvedl pouze tolik, že žádá o přerušení řízení až do doby rozhodnutí o zmeškání úkonu MÚ Jičín. Bylo provedeno dokazování. Žalobce nenavrhoval doplnění provedených důkazů či provedení dalších nových důkazů, dokazování bylo ukončeno. Dne 28.03.2013 bylo MÚ Jičín, Odborem dopravy, sděleno, že žádosti žalobce ve věci jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu a navrácení v předešlý stav, nebylo vyhověno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.03.2013. Dne 28.03.2013 sdělil správní orgán žalobci, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o přestupku a dal mu možnost vyjádřit se ke zjištěným podkladům dne 17.04.2013. Dne 17.04.2013 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu a požádal o kopii správního spisu a lhůtu pro vyjádření svého zástupce do 23.04.2013. Dne 29.04.2013 se dostavil ke správnímu orgánu zástupce žalobce, měl možnost se seznámit se spisovým materiálem. Uvedl, že žádá výslech policisty Z., který sepisoval následně úřední záznam, v záznamu jsou uvedeny skutečnosti, se kterými žalobce nesouhlasí. Dále uvedl, že žalobce nerozporuje, že byl přítomen při prováděném zákroku policistů. Správní orgán uvedl, že dokazování ze dne 12.02.2013 považuje za dostatečné a že uváží, zda požadavku vyhová, či přistoupí k vydání rozhodnutí.

Dne 29.05.2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, ve kterém se vypořádal mimo jiné s nevyhověním žádost na výslech policisty Z., který sepisoval oznámení přestupku a následně úřední záznam. V úředním záznamu mají být uvedeny skutečnosti, se kterými žalobce nesouhlasí. Nebyly však uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, se kterými žalobce nesouhlasí.

Žalobce byl přítomen na místě silniční kontroly, byl náležitě ztotožněn, není pochyb o tom, že řídil vozidlo. Dále není pochyb o tom, že řídil vozidlo v době, kdy měl uložen trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel, rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.01.2013. Skutečnost, že vozidlo, které uvedený den 04.01.2013 řídil skutečně nebylo pojištěno, žalobce uvedl sám do protokolu o ústním jednání ze dne 12.02.2013. V této věci nebylo třeba provádět další dokazování, neboť rozhodující skutečnosti byly zcela jednoznačně zjištěny a zadokumentovány.

Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaopatř, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným, (a ničím nevyvráceným), skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání, s tím, že výše sankce odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem n a v r h u j e m e žalobu jako nedůvodnou zamítnout.“

III. Jednání krajského soudu

Krajský soud v Hradci Králové projednal žalobu při jednání dne 17. 6. 2015. Ještě před jeho zahájením zástupce žalobce zpochybnil oprávněnost přítomné J. K. za žalovaného jednat. Odkazoval se přitom na ust. § 33 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), podle něhož *„Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů.“* Nastoloval otázku, zda se v případě jmenované o takovou osobu skutečně jedná s tím, že mu není znám žádný vnitřní předpis, který by stanovil jednání řadových zaměstnanců žalovaného. Vedoucí žalovaného je totiž ředitelka Královéhradeckého kraje.

Na to zástupkyně žalovaného J. K. uvedla, že Krajský úřad Královéhradeckého kraje nemá žádný vnitřní předpis, který by upravoval zastupování u soudních jednání. Tato činnost je zakotvena v pracovních náplních a ke každému jednání je pracovník pověřován ředitelkou krajského úřadu.

K uvedenému krajský soud konstatoval, že pověření k jednání v dané věci vystavila pro J. K. ředitelka krajského úřadu Královéhradeckého kraje JUDr. Ivana Křečková a že vzhledem k tomu nemá sebemenší pochybnost o tom, že jmenovaná je oprávněná při nařízeném jednání za žalovaného jednat. Krom toho dlužno poznamenat, že krajský soud jednal se žalovaným jako s procesně způsobilým subjektem dle § 69 s. ř. s., přičemž požadavek, aby jeho jménem vystupovala osoba k tomu oprávněná, nelze řadit mezi podmínky řízení. Žalovaný totiž v řízení nemusí aktivně vystupovat vůbec, jeho vyjádření či účast při jednání proto nemohou být považovány za podmínky řízení. Jak již však uvedeno výše, J. K. se prokázala při jednání krajského soudu pověřením uděleným jí k jednání přímo ředitelkou žalovaného, tedy bylo jednoznačně doloženo, že jmenovaná byla oprávněna jednat jménem žalovaného v řízení před krajským soudem.

Při jednání setrvali jeho účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce k věci uvedl (své vyjádření si se svolením soudu osobně diktoval), že se *„odkazuje na text žaloby a vyjadřuje se tak, že podání žaloby a její formulace byla zásadním způsobem znesnadněna pro žalobce tím, že mu dne 30.9.2013 bylo Městským úřadem Hořice znemožněno nahlédnout do příslušného správního spisu a tím mu v podstatě bylo znemožněno sepsat řádnou správní žalobu ve lhůtě*

stanovené k jejímu podání. Žalobce navrhuje, aby toto soud zohlednil v tomto soudním řízení s tím, že pochopitelně je mu známo, že se přezkoumává samotné rozhodnutí žalovaného a postup tomuto rozhodnutí předcházející. Žalobce je tak v těžké situaci, neboť je obtížné nějakým předvídatelným efektivním způsobem se bránit tomu, že mu nebylo umožněno nahlédnout do správního spisu Městským úřadem Hořice. Městský úřad Hořice zabránil zmocněnci žalobce nahlédnout do spisu s odůvodněním, že je třeba zrušit předchozí plnou moc předchozímu zmocněnci, což je nesprávný úřední postup. Žalobce zastává názor, že mu nemůže být kladeno k tíží, že se pokusil nahlédnout do správního spisu až 30. září 2013 a nikoli dříve, neboť lhůta pro podání správní žaloby je celá lhůta a žalobci nelze vytýkat eventuálně nebo tvrdit, že se měl snažit ve vlastním zájmu nahlédnout do správního spisu s dostatečným předstihem. Žalobce rovněž zastává názor, že Městský úřad Hořice postupoval nesprávně, když si stanovil úřední hodiny pro veřejnost v pracovní dny v pondělí a ve středu, neboť toto nikde nemá zákonnou oporu. Naopak správní orgán musí úřadovat každý pracovní den, každý pracovní den musí být přístupný veřejnosti a ne tedy, že pro styk s veřejností si vyhradí pouze dva dny v rámci pětidenního pracovního týdne s tím, že ostatní tři pracovní dny potřebuje klid na práci s písemnostmi úřadu. Žalobce zejména odůvodňuje žalobu tím, že ve věci nebylo provedeno řádné dokazování. Odkazuje na číslo listu správního spisu 31, druhá strana, jedná se o protokol o ústním jednání MÚ Hořice, ze dne 29. dubna 2013, kdy žalobce navrhl svědeckou výpověď policisty T. Z., který sepisoval oznámení o přestupku a úřední záznam Policie ČR o přestupku. Důvodem bylo pro tento návrh, že žalobce jako obviněný z přestupku v přestupkovém řízení tvrdil, že se přestupku nedopustil, že ho popírá a žádal tedy, aby ve věci byl vyslechnut zasahující policista, neboť úřední záznam není důkazem ve správním řízení, zejména pokud je samotným obviněným zpochybňován, respektive správnost jeho obsahu. Byl tedy porušen článek 6 odst. 1 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zaručující právo na spravedlivé veřejné řízení před tribunálem a dále bylo znemožněno obviněnému provést výslech svědka, jehož úřední záznam ho má údajně usvědčovat z protiprávního jednání. Vzhledem k uvedenému je žaloba žalobce plně důvodná a dále i proto, že správní orgán prvního stupně a ani orgán druhého stupně se dostatečně nevypořádaly s tím, proč návrh na důkaz svědkem inspektorem Z. byl zamítnut. Pokud žalobce nepopíral přímo výslovně skutek, který mu byl kladen za vinu, tak to bylo pouze proto, že měl strach, že kdyby o zasahujících policistech řekl správnímu orgánu, že nemluví pravdu, že oznámení o přestupku je nepravdivé, tak by možná mohl být trestně stíhán za to, že např. pomlouvá policisty, a proto se žalobce začal výrazněji bránit v přestupkovém řízení až po té, co si obstaral zmocněnce, který mu s celou věcí pomohl a byl mu v přestupkovém řízení právní oporou. Žalobce zastává názor, že nesměl být shledán vinným z trestního obvinění pouze na základě úředního záznamu policie, aniž by ve věci byli vyslechnuti svědci.“

Zástupkyně žalovaného se odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že oba dva přestupky, za které byl žalobce potrestán, byly prokázány náležitým způsobem a že dožadovaného se výsledku policistů nebylo třeba vzhledem k objektivnosti dané věci. Bylo jednoznačně prokázáno, že na vozidlo, které žalobce řídil, nebylo uzavřeno pojištění na škodu způsobenou provozem vozidla, a že žalobce nebyl ke dni 4. ledna 2013 držitelem řidičského oprávnění, které pozbyl na základě předchozího rozhodnutí Městského úřadu Jičín. Vzhledem k tomu navrhovala žalobu zamítnout.

Po té krajský soud uvedl podstatné okolnosti dané věci, přičemž byl čten úřední záznam z č. I. 53, týkající se návštěvy M. J. na Městském úřadu Hořice, kdy měl v úmyslu seznámit se s podklady, nacházejícími se ve správním spisu, a to za účelem sepsání řádné žaloby. Zmínil ve stručnosti též obsah protokolu ze dne 12. 2. 2013 na č. I. 23-24 a ze dne 29. 4. 2013, v němž se zástupce žalobce domáhal výsledku policisty Z., který sepisoval úřední záznam o přestupku, a to s tím, že v něm jsou uvedeny skutečnosti, s nimiž nesouhlasí. Konkrétně šlo o závěr týkající se řízení vozidla bez příslušného řidičského oprávnění, když jinak uznal, že automobil nebyl pojištěn a také v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí uvedl, že se odvolává jen proti té části rozhodnutí, v němž je uvedeno, že porušil ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

K dotazu soudu po té oba zástupci shodně konstatovali, že nemají dalších návrhů na doplnění řízení či jiných připomínek.

V závěrečném návrhu zástupce žalobce uvedl, že trvá na žalobním petitu, tedy na zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu. A žalobce pokračoval, že *„zastává názor, že bylo nutné provést výslech zasahujícího policisty, zejména inspektora Z., zvláště po té, kdy se vyjádřil tak, že písemnosti vyhotovené policií obsahují nesprávnosti, tedy popřel jejich správnost a lze tedy konstatovat, že uznání viny nemůže být založeno na pouhém čtení listin vyhotovenými jednak policisty a jednak správními orgány. Celá věc se mohla udát i jinak, např. tak, že pan žalobce motorové vozidlo neřídil a když byl zastavován hlídkou policie, tak si mohl vyměnit svoje místo s místem spolujezdce, aby vzal v první fázi šetření podezření na sebe, tím pádem ani neměl důvod zpočátku výslovně popírat svoji přítomnost na místě podezření z přestupku, čili bylo nezbytné se jeho obhajobou řádně zabývat, zvláště vyhradil-li si konečné vyjádření k věci a teprve v závěrečném vyjádření se de facto vyjádřil, jak to skutečně bylo, rozhodl se nebrat vinu za řízení motorového vozidla na sebe, neboť si uvědomil, jaké riziko mu hrozí. Pokud lze provést důkazy svědeckou výpovědí, tak je nutno tyto svědky vyslechnout. Nestačí právní závěr, že se vina podává z listin shromážděných správním orgánem. Stejně tak je nutné vyhovět žalobě i z toho důvodu, že správní orgán prvního stupně se snažil znemožnit a znemožnil žalobci, respektive jeho novému zmocněnci, nahlédnout do spisu, a to pomocí odůvodnění, které mohlo být schválností a účelové, a nebo i projevem neznalosti správního orgánu. Pokud správní orgány nebudou umožňovat žalobci seznámit se se spisovým materiálem ve lhůtě pro podání správní žaloby, nebude mít účastník řízení v podstatě možnost řádnou správní žalobu sepsat a podat, čímž vlastně dojde k odstranění ochrany v rámci správního soudnictví pomocí zástupných důvodů jako je odepření nahlédnutí do spisu. Žalobce zastává názor, že je třeba žalobě vyhovět i z důvodu z vážné procesní vady správního orgánu, byť se projevila v době po rozhodnutí, avšak stále souvisela s možností přezkumu celé věci. Žalobce navrhuje rovněž přiznání nákladů řízení, které vyčíslí ve lhůtě dvou kalendářních dnů v samostatném podání.“*

Zástupkyně žalovaného navrhla v závěrečném návrhu zamítnout žalobu. Je přesvědčena o tom, že přestupky byly náležitě zjištěny, zdokumentovány a zhodnoceny. Žalobce byl při zadržení policejní hlídkou ztotožněn a nemůže být sebemenších pochyb o tom, že by vozidlo neřídil. Pokud jde o nahlížení do správního spisu u Městského úřadu v Hořicích dne 30. 9. 2013, tak v té době již jej

neměl k dispozici. Práva na náhradu nákladů řízení pro případ úspěchu se žalovaný vzdal.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Podle odůvodnění žalovaného rozhodnutí byl žalobce prvoinstančním správním orgánem uznán vinným z porušení ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu (*řídít motorové vozidlo může pouze osoba, která je držitelem řidičského oprávnění pro příslušnou skupinu motorových vozidel uděleného Českou republikou, státem Evropské unie nebo smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru nebo jiným státem podle mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která upravuje oblast silničního provozu*) a ustanovení § 1 odst. 2 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*nestanoví-li tento zákon jinak, může na dálnici, silnici, místní komunikaci a účelové komunikaci, s výjimkou účelové komunikace, která není veřejně přístupná, provozovat vozidlo pouze ten, jehož odpovědnost za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla je pojištěna podle tohoto zákona. Povinnost pojištění musí být splněna i v případě ponechání vozidla na pozemní komunikaci*). Tím se měl dopustit přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona o silničním provozu (*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a/ není držitelem příslušného řidičského oprávnění podle § 81 zákona o silničním provozu*) a dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 1 odst. 2 provozuje nebo ponechá na pozemní komunikaci vozidlo bez pojištění odpovědnosti*).

Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit dne 4. 1. 2013 cca ve 13:00 hodin na náměstí Jiřího z Poděbrad, Husově ulici a Klicperově ulici v Hořicích, když řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW X6, registrační značky 5H0 5555 a nebyl držitelem řidičského oprávnění. Na vozidlo nebylo uzavřeno pojištění za škodu způsobenou provozem vozidla. Zákaz řízení byl odvolateli uložen již předtím rozhodnutím Městského úřadu Jičín č.j. MuJc/2012/24681/DOP/MoE, ze dne 5. 12. 2012, které nabylo právní moci dne 3. 1. 2013, a to na dobu 6 měsíců.

Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že žalobce podal proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, Městského úřadu Hořice ze dne 29. 5. 2013, č.j. MUHC-DO/799/2013/Ri, odvolání, a to do té jeho části, jež se týká porušení § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu a spáchání přestupku dle jeho § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. Poté shrnul jeho obsah. Žalobce namítal, že mu prvoinstanční správní orgán odepřel při provádění dokazování právo na spravedlivý proces, když odmítl jeho žádost o provedení výsledku zasahujících policistů. A pokračoval, že „*Správní orgán se plně odkazuje při dokazování na úřední záznam policisty, byť následně v odůvodnění tuto skutečnost popírá. Obviněný při ústním jednání, kterému nemohl být přítomen v zastoupení svého zmocněnce, požadoval předvolání zasahujícího policisty k provedení jeho výsledku k odstranění nesouhlasu s obsahem a uvedenými skutečnostmi v úředním záznamu. Tento požadavek správní orgán*

odmítl. Nelze ze strany obviněného posuzovat jeho žádost jako účelovou, jelikož do doby zániku trestnosti je dostatek času k provedení požadovaného úkonu a zákonného ukončení správního řízení v dané věci.“

Ke skutkovému stavu věci a jejímu právnímu hodnocení žalovaný uvedl v podstatě následující:

„Dne 12.02.2013 proběhlo ústní jednání za účasti obviněného, který po poučení uvedl, že vozidlo skutečně pojištěno nebylo a k věci řízení bez řidičského oprávnění uvedl pouze tolik, že žádá o přerušení řízení až do doby rozhodnutí o zmeškání úkonu, jeho žádosti MÚ Jičín vyhověno nebylo, ale hodlá se odvolat. Bylo provedeno dokazování. Odvolatel nenavrhł doplnění provedených důkazů či provedení dalších nových důkazů, dokazování bylo ukončeno. Dále požádal o přerušení řízení do konečného rozhodnutí v jeho žádosti Odborem dopravy MÚ Jičín. Dne 28.03.2013 bylo MÚ Jičín, Odborem dopravy, sděleno, že žádosti odvolatele ve věci jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu a navrácení v předešlý stav, nebylo vyhověno, rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.03.2013. Dne 28.03.2013 sdělil správní orgán odvolateli, že byly shromážděny dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o přestupku a dal mu možnost vyjádřit se ke zjištěným podkladům dne 17.04.2013. Dne 17.04.2013 se odvolatel dostavil ke správnímu orgánu a požádal o kopii správního spisu a lhůtu pro vyjádření svého zástupce do 23.04.2013. Dne 29.04.2013 se dostavil ke správnímu orgánu zástupce odvolatele, měl možnost se seznámit se spisovým materiálem. Uvedl, že žádá výslech policisty Z., který sepisoval následně úřední záznam, v záznamu jsou uvedeny skutečnosti, se kterými obviněný nesouhlasí. Dále uvedl, že obviněný nerozporuje, že byl přítomen při prováděném zákroku policistů. Správní orgán uvedl, že dokazování ze dne 12.02.2013 považuje za dostatečné a že uváží, zda požadavku vyhoví, či přistoupí k vydání rozhodnutí.

Dne 29.05.2013 vydal správní orgán rozhodnutí, ve kterém se vypořádal mimo jiné s nevyhověním žádosti na výslech policisty Z., který sepisoval oznámení přestupku a následně úřední záznam. V úředním záznamu mají být uvedeny skutečnosti, se kterými odvolatel nesouhlasí. Nebyly však uvedeny žádné konkrétní skutečnosti, se kterými odvolatel nesouhlasí. Vzhledem k tomu, že odvolatel byl přítomen na místě silniční kontroly, byl náležitě ztotožněn, není pochyb o tom, že řídil vozidlo. Dále není pochyb o tom, že řídil vozidlo v době, kdy měl uložen trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel, rozhodnutí nabylo právní moci dne 03.01.2013. Skutečnost, že vozidlo, které uvedený den řídil skutečně nebylo pojištěno, odvolatel uvedl sám do protokolu o ústním jednání ze dne 12.02.2013. Jednoznačně bylo prokázáno a zadokumentováno, že se odvolatel dopustil přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Doplnění dokazování o výslech policisty Z. by bylo v dané věci nadbytečné a v rozporu s procesní ekonomikou řízení. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatek důkazního materiálu, na jehož základě mohl přistoupit k vydání rozhodnutí.

Zavinění obviněného bylo řádně zjištěno, zadokumentováno a prokázáno. Spáchání těchto přestupků odvolatel v odvolání nenapadá, žádá doplnění dokazování o výslech policisty a napadá postup správního orgánu. Odvolací orgán neshledal pochybení v postupu správního orgánu I. stupně. S požadavkem na

neprovedení výsledku policisty se řádně vypořádal ve svém rozhodnutí a jeho postup byl v souladu se správním řádem.“

Krajský soud se s výsledkem daného přestupkového řízení plně ztotožňuje, proto na ně v dalším i odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy musel říkat totéž. K věci uvádí dále následující.

Předně zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Třeba též poznamenat, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08).

Pokud jde o přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, krajský soud se jím nezabýval, když jej žalobce uznal, jak je zřejmé z jeho odvolání. Výslovně v něm totiž uvedl, že se odvolává jen proti té části prvoinstančního správního rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona o provozu na komunikacích. Případná žaloba proti němu by tak byla již jen vzhledem k tomu neúspěšná, a to pro nevyčerpání řádných opravných prostředků (viz § 5 s.ř.s.).

K materii žaloby (doplňku) předestřené krajskému soudu M. J. pak nelze nezmínit, že je obecná a nekonkrétní, sama o sobě v podstatě bez vztahu k dané věci. Je totiž koncipována jako soubor východisek pro přezkum žalovaného rozhodnutí, neadresně ve směru k dané věci. Neobsahuje tak ve smyslu § 37 odst. 3 a § 71 odst. 1 a 2 s.ř.s. ani žalobní body, z nichž by bylo na první pohled patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést (ani opis napadeného rozhodnutí nebyl k žalobě přiložen). A to vše na 14 stranách textu, jehož obsah není možno v jednotlivostech, vzhledem k uvedenému, ani vyřídít, nehledě na to, že krajský soud nemá potřebu „vypořádávat se“ s premisami, s nimiž se v obecné rovině ztotožňuje. Jde zřejmě o jakýsi vzor pro obecné užití (uplatnění v jiných správních věcech), když v něm jsou uvedeny i skutečnosti, které s přezkoumávanou věcí vůbec nesouvisí (viz např. námitky ohledně měření rychlosti, ačkoliv o tu zde vůbec nejde). Uvedené nedostatky žaloby tak odstranil až zástupce žalobce při jednání krajského soudu dne 17. června 2015

(viz obsah protokolu z jednání), jenž dosavadní obecné žalobní body rozvedl s ohledem na přezkoumávanou věc.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Městský úřad Jičín, odbor dopravy, vydal dne 5. 12. 2012 pod č.j.: MuJc/2012/24681/DOP/MoE, rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona o silničním provozu, za což byl potrestán pokutou ve výši 6.000,-Kč a zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 1. 2013, tedy jeho právní účinky nastaly dnem 4. 1. 2013. Právě v ten den byl žalobce zastaven policejní hlídkou při řízení motorového vozidla, jak popsáno výše a následně bylo se žalobcem vedeno přestupkové řízení. V jeho počátku žalobce nijak nerozporoval svoji vinu za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bodu 1. zákona o silničním provozu, situace se však změnila poté, co se nechal v přestupkovém řízení zastupovat. Tehdy začal spáchání uvedeného přestupku zpochybňovat, přičemž navrhoval provedení výsledku policisty T. Z. Správní orgány veřejné správy zúčastněné na řízení tomuto návrhu na provedení důkazu nevyhověly, s čímž žalobce nesouhlasil a v uvedeném spatřoval porušení práva na spravedlivý proces. Tato námitka také byla stěžejní žalobní námitkou, s níž žalobce spojoval nezákonnost napadeného rozhodnutí.

K tomu krajský soud předně uvádí, že přestupkové řízení je řízením vedeným podle přestupkového zákona a správního řádu (viz § 51 zákona o přestupcích), přičemž je zároveň judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, Ústavním soudem i Nejvyšším správním soudem modifikováno v mantinelech trestního práva, dosud ne přesně vymezených.

Podle § 73 odst. 2 přestupkového zákona má obviněný z přestupku právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky.). Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. O ústním jednání a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Protokol obsahuje zejména místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla (§ 18 odst. 1 a 2 správního řádu).

Správní orgán sepisoval o provedených ústních jednáních protokoly, v nichž popisoval provedené důkazy a uváděl i přijaté závěry z nich (viz protokol o ústním jednání ze dne 12. 2. 2013). Jednotlivé důkazní prostředky jsou ve správním spisu a žalobce měl možnost se s nimi seznámit. Žalobce namítal nezákonné užití úředních záznamů jako důkazů a vadu řízení spatřoval dále v tom, že nebyli vyslechnuti policisté (policista), kteří záznamy o svém úkonu sepsali. Tyto úřední záznamy přitom spolutvoří podle orgánů veřejné správy ucelený řetězec důkazů, z nichž vina žalobce

jednoznačně plyne, a proto podle nich již nebylo nutno zasahující policisty v tomto směru vyslýchat.

Žalobce při uplatnění uvedené námitky vychází z aktuální judikatury, když Nejvyšší správní soud k dané otázce uvedl např. v rozsudku ze dne 22. ledna 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, mimo jiné následující:

„Z úředních záznamů obou zasahujících policistů vyplynulo zhruba totéž, a sám žalobce při ústním jednání nepopíral obsah těchto záznamů. Úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.

I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka (k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, čj. 1 As 16/2007 - 106, publikované na www.nssoud.cz). Provedení výslechu obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.“

Na první pohled je tedy v přezkoumávané věci jasno. Nicméně právní předpisy ani judikaturu nelze aplikovat mechanicky, bezhlavě, nýbrž s ohledem na okolnosti daného případu.

Jak vyplývá z protokolu o jednání o přestupku ze dne 12. 2. 2013, sepsaného na Městském úřadu Hořice, žalobci bylo sděleno obvinění z přestupků, z jejichž spáchání byl podezřelý a dostalo se mu náležitého poučení o jeho procesních právech. K přestupku spočívajícím ve skutečnosti, že předmětné vozidlo nebylo pojištěno na škodu způsobenou provozem vozidla, žalobce do protokolu uvedl, že tomu tak skutečně bylo. Pokud jde o jeho řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, žádal, aby bylo přestupkové řízení přerušeno do doby rozhodnutí o jeho žádosti o prominutí zmeškání úkonu, a to v souvislosti s rozhodnutím vydaným Městským úřadem Jičín ze dne 5. 12. 2012, čj.: MuJc/2012/24681/DOP/MoE, kterým byl žalobci vysloven zákaz řízení motorových vozidel. V rámci prováděného dokazování pak bylo mimo jiné právě toto rozhodnutí čteno, byl jím prováděn důkaz. Prvoinstanční správní orgán (Městský úřad Hořice) žádosti žalobce vyhověl a čekal na rozhodnutí o prominutí zmeškaného úkonu (lhůty). S výsledkem jej seznámil Městský úřad Jičín dopisem ze dne 28. 3. 2013, a to, že žalobcově žádosti o prominutí zmeškání úkonu nebylo vyhověno a že rozhodnutí o tom nabylo právní moci dne 15. 3. 2013. Vzhledem k tomu prvoinstanční správní orgán seznámil žalobce s tím, že má v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), možnost vyjádřit se ke zjištěným podkladům. Této možnosti žalobce využil dne 17. 4. 2013, kdy požádal o kopii správního spisu a zároveň o lhůtu pro své vyjádření k věci do dne 23. 4. 2013. Dále je ve správním spisu protokol o ústním jednání, konaném po vzájemné dohodě na Městském úřadu Hořice dne 29. 4. 2013, jehož se za žalobce zúčastnil jeho zástupce L. S.. Ten po seznámení se se spisovým materiálem vznesl požadavek, aby byl proveden výslech policisty Z., který sepisoval oznámení o přestupku a následně úřední záznam, v němž jsou prý uvedeny skutečnosti, se kterými žalobce nesouhlasí. Vyslýcháný policista by měl při výslechu podle něho uvést „...*podrobně činnost při dokumentaci předmětného přestupku.*“ Žalobce dále prostřednictvím svého zástupce do protokolu uvedl, že nerozporuje, že byl přítomen při prováděném zákroku policistů. Prvoinstanční správní orgán doplnění dokazování dle návrhu žalobce neprováděl a ve věci rozhodl dne 29. 5. 2013 pod zn. MUHC-DO/799/2013/Ri. V něm mimo jiné uvedl, že „*kontrolou občanského průkazu řidiče v místě zastavení vozidla obviněného je zcela bezpečně prokázáno, že při deliktním jednání vozidlo řídil obviněný. Tuto skutečnost během celého správního řízení obviněný ani nerozporoval Při ústním jednání po celou dobu působil dojmem, že v předmětný den vozidlo řídil, protože údajně nevěděl o nabytí právní moci rozhodnutí čj.: MuJc/2012/24681/DOP/MoE. Vyjádřil přesvědčení, že se mu podaří prokázat svou nepřítomnost v době v době doručování výše uvedeného rozhodnutí a tím bude správní řízení týkající se skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. Zákona o silničním provozu zastaveno. Řidiči byl na místě zadržen řidičský průkaz č. EG 162 943, který byl doručen Městskému úřadu v Hořicích, odboru dopravy, dne 08. 01. 2013 (list č. 7 spisu).*

(...)

Zástupce obviněného při ústním jednání dne 29. 04. 2013 požaduje výslech policisty Z., který sepisoval oznámení přestupku a následně úřední záznam. V úředním záznamu mají být uvedeny skutečnosti, se kterými obviněný nesouhlasí. Lze dovodit, že se zněním Oznámení přestupku (list č. 3 spisu) souhlasí.Správní orgán považuje za nadbytečné provádět obviněným navržený důkaz. Popsaný stav věci byl řádně výše popsány důkazy zjištěn.

Shrnuto:

1. *Řidič byl dle předložených dokladů policisty ztotožněn, není pochyb, že při přestupkovém jednání vozidlo řídil. Snaha D. B. o zpochybnění data pozbytí řidičského oprávnění (spočívající v podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu a navrácení v předešlý čas) jen potvrzuje výše uvedené. Na místě byl řidiči – obviněnému zadržen řidičský průkaz.*

2. *Rozhodnutí, kterým byl obviněnému uložen zákaz činnosti, nabylo právní moci dne 03. 01. 2013.*

3. *Dle výpisu z ČKP i dle doznání obviněného vozidlo nebylo v předmětný den pojištěno.*

Dle správního orgánu tak výslech svědka Z. nemůže vnést do případu rozhodnou skutečnost, která by zpochybnila či změnila skutkovou podstatu přestupku.“

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány při rozhodování o vině žalobce nevycházely pouze z oznámení k přestupku a úředního záznamu, sepsaných policistou Policie České republiky, ale i z dalších skutečností, které ve svém souhrnu dávají jasnou odpověď na otázku viny žalobce za spáchání předmětných přestupků. Navíc z tiskopisu Oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 4. 1. 2013, sepsaném na místě, ve kterém je uveden popis přestupkového jednání, je zřejmé, že tento dokument žalobce podepsal, k věci se nevyjádřil, tedy ani neuvedl jinou verzi přestupkového děje. Na této pozici žalobce zůstal po celou dobu vedení přestupkového řízení, když ani v souvislosti s požadavkem na výslech policisty Z. jako svědka neuvedl, co by se jím vlastně mělo zjistit, prokázat. Prý činnost při dokumentaci předmětného přestupku. V listinách vyhotovených policií jsou však její výsledky již zaznamenány a myslet si, že by snad policisté vypovídali něco jiného, je těžko představitelné (policisté jsou úředními osobami a není třeba o věrohodnosti jejich úkonů apriori pochybovat; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č.j. 8As 100/2011-70 nebo ze dne 2. 5. 2012, č.j. 8As 100/2011). Stěží by si snad pamatovali např. ustrojení žalobce atd., o to však v dané věci nejde. Uvedený požadavek na výslech policisty je tak v dané konkrétní věci skutečně zjevně nadbytečný a krajský soud se nerozpakuje říci i účelový.

Z podkladů rozhodnutí vyplývá, že řidičem předmětného motorového vozidla byl právě žalobce, přičemž ten neuvedl žádnou věrohodnou verzi o tom, jak je možné, že při zastavení vozidla policisty byl na místě řidiče on a nikoliv nikdo jiný. To, co k této věci uvedl jeho právní zástupce při jednání krajského soudu (*„Celá věc se mohla udát i jinak, např. tak, že pan žalobce motorové vozidlo neřídil a když byl zastavován hlídkou policie, tak si mohl vyměnit svoje místo s místem spolujezdce, aby vzal v první fázi šetření podezření na sebe, tím pádem ani neměl důvod zpočátku výslovně popírat svoji přítomnost na místě podezření z přestupku, čili bylo nezbytné se jeho obhajobou řádně zabývat, zvláště vyhradil-li si konečné vyjádření k věci a teprve v závěrečném vyjádření se de facto vyjádřil, jak to skutečně bylo, rozhodl se nebrat vinu za řízení motorového vozidla na sebe, neboť si uvědomil, jaké riziko mu hrozí.“*), je pak skutečně natolik úsměvné, že to netřeba ani hodnotit. V době, kdy je jedoucí automobil sledován policií a zastavován, tak právě v tom okamžiku, předtím by to nemělo význam, si žalobce přesedává na místo řidiče. A nejenže to takhle rychle dokáže, ale slepá policie si toho ani nevšimne. Jde o natolik žalostně trapné tvrzení, že ho lze bez dalšího přejít. Koneckonců je s podivem, že takovou verzi žalobce neuvedl již v přestupkovém řízení, že v uvedeném duchu nereagoval na závěry správního orgánu I. stupně. Lze proto jen předpokládat, že jej to ještě nenapadlo, a proto jen mlčky souhlasil (*„Qui tacet, consentire videtur“* –

mlčení znamená souhlas). Žalobce, pokud chtěl, aby jeho verze jeho příběhu uspěla, byl povinen v přestupkovém řízení ji popsat takovým, na první pohled věrohodným způsobem, aby zpochybnil výše uvedené logické vysvětlení závěrů o jím spáchaných přestupcích. To však neučinil, takže při jednání krajského soudu dne 17. 6. 2015 uvedl v podstatě dosud neuplatněnou námitku, že on neřídil. Nedoloženou konkrétní argumentací. Zásada oficiality v přestupkovém řízení sice znamená, že minimálně důkazní břemeno je na správním orgánu, avšak pokud jsou tvrzením obviněného z přestupku jeho závěry zpochybněny, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. Byl to tedy žalobce, kdo byl povinen již v přestupkovém řízení zpochybnit uvedené závěry správních orgánů předestřením věrohodné verze svého příběhu. Jen v takovém případě, kdy by vznikly pochybnosti o vině žalobce, by musel správní orgán provést odpovídající důkazy, tedy pak i jím navrhovanou svědeckou výpověď policisty Z..

Protože byl ale skutkový stav věci zcela jasně prokázán, žalovaný se zmiňoval o objektivní situaci, nebylo třeba provádět žalobcem navržený důkaz výsledkem jmenovaného policisty. Ani krajský soud totiž nemá sebemenších pochybností o tom, že žalobce řídil uvedené vozidlo v době, kdy se na něho vztahoval zákaz řízení motorových vozidel. Tato skutečnost plyne jednak z pravomocného rozhodnutí Městského úřadu Jičín ze dne 5. 12. 2012, č.j.: MuJc/2012/24681/DOP/MoE, a dále z identifikace a zadržení řidičského průkazu žalobce, tedy skutečností, které žalobce nezpochybňoval a zpochybnit ani nejdou. Proč jinak by totiž žalobce vůbec předkládal policii vedle občanského průkazu i řidičský průkaz, pokud by neřídil? No učinil tak právě proto, že vozidlo řídil. Krajský soud má proto úvahy správních orgánů zúčastněných na řízení za zcela logické a pochopitelné a vzhledem k okolnostem případu rozumí tomu, proč vyhodnotily návrh na provedení důkazu výsledkem policisty Z. jako nadbytečný. Nic by totiž na uvedených skutečnostech nemohl změnit.

Pro rozhodnutí o žalobě byly nerozhodné též námitky, v nichž žalobce tvrdil, že Městský úřad Hořice, tedy prvoinstanční správní orgán, znemožnil jeho zástupci nahlédnout do příslušného správního spisu a sepsat tak řádnou správní žalobu. V daném přezkumném řízení totiž krajský soud přezkoumává žalované rozhodnutí podle stavu k datu jeho vydání, tedy vše, co se stane poté, je pro výsledek soudního přezkumného řízení nerozhodné. Ostatně žalobci byl zkopírovaný správní spis ve stavu před vydáním prvoinstančního správního rozhodnutí předán prvoinstančním správním orgánem již dříve (18. 4. 2013), takže jej měl k dispozici, nehledě na to, že lhůta pro podání žaloby činí dva měsíce od oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí. Jde o lhůtu dostatečnou, nicméně je třeba s ní počítat a nenechávat podání žaloby na poslední chvíli. Krom toho se zástupce žalobce mohl bránit proti jednání osoby úředně oprávněné, s nímž nesouhlasil, postupem u jejího nadřízeného, což zřejmě neučinil.

Vzhledem k výše uvedenému proto dospěl krajský soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji musel ve výroku I. zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému krajský soud toto právo nepřiznal, když se práva na jejich náhradu vzdal (viz výrok II. rozsudku).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 23. 6. 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce